

Stampe-Feddersen sagde for: Vi har udryddet Ulvene her i Landet, men den Slags Individer, der gaar omkring og begaar saadanne Forbrydelser, lader vi gaa løse omkring. Ja, men den store Forskel er netop den, at Ulvene kender vi allesammen paa deres Lød, men de Individer, der her er Tale om, er, om jeg saa maa sige, Ulve i Faareklæder. Vi kender dem først, naar de har begaaet Forbrydelsen, og derfor vil vi aldrig kunne gøre Regning paa, at vi skulde kunne forhindre disse Forbrydelser. Der vil altid være nogle Individer, som gaar omkring med Muligheder for at udøve slige Forbrydelser, men som ikke har haft Lejlighed til at optræde som Forbrydere endnu, og som derfor ikke har givet Anledning for Samfundet til at gribe ind. Overfor saadanne Individer staar Samfundet værgeløst, og det er naturligvis umuligt at forhindre Forbrydelser, der maatte begaas af dem.

Derfor mener jeg ogsaa, at man bør være varsom med at stille overilede Krav til Samfundet. Særlig som Kriminalist vil jeg advare imod, at man stiller altfor store Fordringer til Straffelovgivningen, og mod, at man tror, at man blot ved at rejse Krav i den Retning og faa dem opfyldt, kan faa alle den Slags Ulykker afhjulpne.

Hver Gang Samfundet rystes op ved Beretningen om grufulde og uhyggelige Forbrydelser, særlig naar disse, som det ofte sker, hober sig sammen til en hel Række Forbrydelser af ensartet Beskaffenhed, hører man straks Raab om, at der nu særlig trænges til nye Straffe, strengere Straffe, særlig for disse Forbrydelser. Det sker i Dag med Hensyn til Voldtægtsforbrydelser, i Morgen med Hensyn til Uterlighed overfor Børn, en anden Gang med Hensyn til Brandstiftelser, røve-riske Overfald, Garotting og den Slags Ting. Hvis vi skulde følge alle disse Tilskyndelser, altsaa hver Gang vi saaledes blev rystede op, gav os til at skærpe Straffene for disse Forbrydelser, saa vilde vi hurtigt opnaa at føre vor Straffelovgivning tilbage til Tilstanden, som den var i det 17de og 18de Aarhundrede. Men Historien indeholder et stærkt Vidnesbyrd om, at denne Vej er ganske unyttig, og at der ikke alvorligt nok kan advares imod at gaa netop denne Vej.

Naar jeg nu nærmere ser paa det, der i første Linie ligger for, Voldtægtsforbrydelserne, saa er Forholdet jo, som det oftere er bleven fremhævet, det, at vi allerede har ret strænge Straffebestemmelser for disse Forbrydelser, og naar jeg ser bort fra de Straffesættelser, der finder Sted efter § 39, tror jeg, at at der i det store og hele dikteres ret alvorlige Straffe for disse Forbrydelser. Naar der for disse Forbrydelser regelmæssig er fastsat Strafarbejde fra ikke under 4 Aar indtil paa Livstid og under skærpende Omstændigheder Livsstraf, saa tror jeg nok, man kan være enig om, at det ikke skorter paa Straffens Strenghed. Og jeg mener, at de Mennesker, som ikke ved en saadan Straffetrusel lader sig afholde fra slige Forbrydelser, vilde heller ikke lade sig afholde, selv om man true dem med at blive levende radbræk-

kede. Overfor slige Forbrydelser, begaaede af normale Personer, kan der fra Straffelovgivningens Side neppe gøres væsentligt andet, end hvad der er gjort. Saadanne Udbrud af en ubændig Lidenskab, som det vi har set i Peter Nellemann Knudsens Udaad — jeg betvivler forøvrigt lige saa vel som Prof. Friederich, at han er normal — kan Straffeloven overhovedet ikke forhindre.

Der har været Tale om at ansætte mere Politie. Heller ikke det vilde kunne forhindre Udøvelsen af slige Forbrydelser. Vi kan jo dog ikke sætte en Gendarm ved hver Malkepige her i Landet, og hvis vi gjorde det, tror jeg, det vilde være endnu farligere for Malkepigerne.

Paa den anden Side tror jeg, at vor nuværende Straffelovgivning — stadig naar vi holder os til de normale Forbrydere — i Reglen er tilstrækkelig effektiv, og at det er forholdsvis sjældent, at der hos normale Forbrydere af denne Art finder Tilbagefald Sted. Men heller ikke overfor de egentlige sindssyge tror jeg, vi kan sige, at der trænges til nogen egentlig gennemgribende Forandring i Lovgivningen. Derimod er der ganske vist — hvad der ogsaa er bleven udtalt af en foregaaende Taler — Grund til en mere virksom Haandhævelse af den Ret, som Samfundet har, navnlig efter Straffelovens § 38, til at gøre saadanne Personer, der anses for farlige for deres Omgivelser eller for Samfundet i det hele taget, uskadelige ved at det paabydes ved Dom, at der skal træffes Sikkerhedsforanstaltninger overfor dem. Naar denne Adgang til at gøre slige Personer uskadelige, blev fornuftigt anvendt og kom til at ramme alle de sindssyge, der er farlige for deres Omgivelser, saa tror jeg, at den byder Samfundet det Værn, der overhovedet ad Lovgivningens Vej kan bydes paa dette Omraade.

Ganske anderledes stiller det sig derimod ved Behandlingen af den store Gruppe af Personer, som man fra gammel Tid har betegnet med det for Resten lidei heldige Navn „formindsket tilregnelige“; disse mange Personer, som, uden at være sindssyge eller Idioter, dog er udpræget abnorme. Af saadanne har vi jo Epileptikere, Hysterikere, Imbecile og kroniske Alkoholister, i det hele taget den store Kreds af Individer, der lider af medfødt eller erhvervet Degeneration.

Disse Mennesker danner Kærnen af det store Korps af Vaneforbrydere, der begaar Flertallet ogsaa af de Forbrydelser, der her nærmest er Tale om. Men iøvrigt finder vi dem baade ved Voldsforbrydelser, ved Ejendomsforbrydelser og ved Sædelighedsforbrydelser. De er paa alle Punkter den største Fare for Retssikkerheden i Samfundet, og netop disse Mennesker er det, som — hvad der for Resten allerede er bleven fremhævet — ved vor nuværende Lovgivning behandles paa den mest udsøgt urimelige Maade.

En tidligere Taler har citeret Indholdet af Straffelovens § 39. Jeg skal derfor ikke gentage den, men vil blot minde om, at det Resultat, som denne Be-